

ALEXANDRIA BELLEFLEUR

WRITTEN IN THE STARS 2

London & Seattle

ROMAN

Londen & Seattle

Lees ook van Alexandria Bellefleur bij Zomer & Keuning:

Written in the stars-serie:

Elle & Darcy

Londen & Seattle

Margot & Olivia

Alexandria Bellefleur

Londen & Seattle

Written in the stars – deel 2

Vertaling Marijne Thomas

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020543582
ISBN e-book 9789020543599
ISBN audioboek 9789020543605
NUR 340/285

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2021 Alexandria Bellefleur
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Hang the Moon* door Avon,
een imprint van Harper Collins Publishers, New York

Vertaling Marijne Thomas
Omslagbeeld Elizaveta Rusalskaya
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.alexandriabellefleur.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

Welk zomernummer ben jij, gebaseerd op je sterrenbeeld?

Ram — ‘Cruel Summer’ van Taylor Swift

Stier — ‘Summertime’ van George Gershwin

Tweeling — ‘Summer Lovin’ van John Travolta en Olivia Newton-John

Kreeft — ‘Summertime Sadness’ van Lana Del Rey

Leeuw — ‘Hot Girl Summer’ van Megan Thee Stallion

Maagd — ‘Summer Games’ van Drake

Weegschaal — ‘Cool for the Summer’ van Demi Lovato

Schorpioen — ‘This Summer’s Gonna Hurt Like a Motherfucker’ van Maroon 5

Boogschutter — ‘Summer of ’69’ van Bryan Adams

Steenbok — ‘The Boys of Summer’ van Don Henley

Waterman — ‘Summer Girls’ van LFO

Vissen — ‘Summer Love’ van Justin Timberlake

Vrijdag 28 mei

Annie kon wel janken van vreugde. Starbucks, de heilige graal van de koffie, lag op een steenworp afstand van Gate D2. Iets kouds, romigs en bovenal zwaar van cafeïne was precies waar ze aan toe was na een dag vol vliegtuigen, treinen en auto’s.

Ze sleurde haar rolkoffer met zijn ene kapotte wieltje achter zich

aan en ging in de rij staan, viste in de chaos van haar handtas naar haar portemonnee. Haar vingers streken langs de verfrommelde rand van haar boardingpas en de plastic wikkel van het proteïnecookie dat ze had gekocht voordat ze een sprint moest trekken om de aansluitende vlucht in Atlanta te halen. Het ding beloofde naar ‘verjaardagstaart’ te smaken, maar in werkelijkheid leek het eerder op zaagsel en sneuheid. Wat een verspilling van vijf dollar.

Ze vond haar portemonnee net op tijd om naar de toonbank te kunnen stappen, waar een barista met lila haar en een oor vol zilveren sieraden naar haar glimlachte, haar potlood in de aanslag.

‘Hoi, heb je voor mij een iced quad grande cinnamon dolce latte?’

De barista grijnsde, waarbij ze een intrigerend glimmertje van zilver in haar tong onthulde. ‘En welke naam mag erop?’

‘Annie.’ Ze schoof haar creditcard in de gleuf van het betaalapparaat en wachtte tot het ding piepte, waarna ze hem weer in haar portemonnee stopte.

‘Ben je voor de lol in de stad of voor werk?’ vroeg de barista, en overhandigde haar de bon. ‘Of woon je hier?’

Als Annie een dollar kreeg elke keer als iemand dat vroeg, zou ze nu schatrijk zijn. Dankzij haar baan bij Brockman and Brady Inc., een onafhankelijke adviesfirma op het gebied van human resources die gespecialiseerd was in internationale acquisities en fusies, was ze dertig weken per jaar onderweg. Maar dat was niet waarom ze nu in Seattle was.

‘Ik ga op bezoek bij mijn beste vriendin.’

Als ze Darcy nu niet bezocht, wie weet wanneer ze dan weer de kans zou krijgen? Over nog geen maand zou ze naar Londen verhuizen – voorgoed – voor haar nieuwe baan als managing director van de Londense vestiging van Brockman and Brady Inc. Ze wist niet wanneer ze dan vrij zou kunnen nemen om haar beste vriendin te bezoeken, als straks een oceaan en de hele VS hen zouden scheiden.

‘Nou, dan hoop ik dat je een prettig verblijf hebt.’ De barista knipoogde.

Annies gezicht begon aangenaam te gloeien terwijl ze het bonnetje en haar portemonnee terugstopte in de donkere afgrond van haar tas, waarna ze bij de bar ging staan. Ze trok haar bloes, die ze deels had ingestopt, recht en streek de kreukels van acht uur opgepropt zitten in een stoeltje naast het raam glad en haalde haar mobiel uit de kontzak van haar jeans.

Ze drukte op het telefoontjessymbool en schoof de telefoon tussen haar schouder en haar oor. Haar lippen plooden zich tot een glimlach toen Darcy bij de tweede keer overgaan opnam.

‘Annie?’

‘Raad eens waar ik ben,’ antwoordde ze zangerig, en deed een stap opzij om ruimte te maken.

‘Eh... Istanbul?’

De telefoon glipte opeens weg en Annies hand schoot opzij om hem te vangen voor hij op de tegelvloer kletterde. Er zat al een behoorlijke barst in het scherm, een fijnmazig spinnenweb dat de hoek linksonder onbruikbaar maakte, hoe hard ze er ook op drukte of swipete. ‘Waarom zou ik in godsnaam in Istanbul zijn?’

Darcy snoof. ‘Weet ik veel, ik moest van je raden en dat deed ik dus.’

Annie produceerde een nasaal geluid, haar beste imitatie van een buzzer. De man naast haar keek haar vreemd aan. ‘Uh. Fout! Nieuwe poging.’

Achter de balie schoof de barista met het lila haar Annies latte haar kant op, wederom met een knipoog. Annies mond vormde geluidloos de woorden ‘dank je!’ en ze pakte de beker aan. Ze nam een slok terwijl Darcy nadacht. De koffie brandde op haar tong, zoet maar niet zoet genoeg om het extra shot espresso te compenseren. Annie trok even haar neus op en klikte het plastic dekseltje eraf, waarna ze een zakje suiker van de bar pakte. Ze kieperde de hele

inhoud in haar koffie en roerde het snel om met haar rietje zodat de korrels op zouden lossen.

‘Noordelijk halfgrond?’

‘Niet valsspelen.’

Darcy snoof zachtjes. ‘Kom op, hé. Zeg me op z’n minst of ik op het juiste continent ben.’

‘Vraag je me nou of ik in Azië of Europa ben? Kan allebei, hoor.’

Ze was er vrijwel zeker van dat Darcy haar ‘betweter’ noemde onder een nauwelijks verholen kuchje. ‘Annie.’

‘Ik ben niet in Azië en niet in Europa. Oké?’

‘Ben je thuis?’

Thuis. Als Darcy daarmee Annies appartement in Philadelphia bedoelde, waar ze bijna nooit was, dan was het antwoord absoluut nee. Niet dat Philadelphia de laatste tijd als een echt thuis voelde.

‘Ik ben niet in Philadelphia. Ik ben in Starbucks.’

‘O wauw, dat helpt. *Not.*’

En dan noemde Darcy haar een betweter. Annie trok een gezicht. ‘Ik zou je kunnen zeggen welke Starbucks, maar ik geloof niet dat dat zou helpen. Ik ben nog steeds op de luchthaven.’

Met perfecte timing riep een stem om: ‘Vlucht 223 van SeaTac naar Portland vertrekt nu.’

Annie grijsde bij het verstikte geluid dat Darcy maakte.

‘Je bent in Seattle?’

‘Verrassing!’

‘Ik ben – ik bedoel... je bent hier en... waaróm?’

Annie kreunde. ‘Mijn hemel, Darcy. Moet ik een reden hebben, anders dan dat ik mijn beste vriendin wil bezoeken? Mijn beste vriendin die ik al in...’ Ze rekende snel en kreunde nog harder ‘... meer dan een jaar niet meer heb gezien?’

De twee waren, sinds ze vrienden waren geworden in groep zeven, nog nooit zo lang zonder elkaar geweest.

‘Nee, nee, natuurlijk niet. Ik wou alleen dat je het me had gezegd...’

Annie probeerde haar koffie, handtas, reistas en telefoon in de lucht te houden terwijl ze een stap opzij deed en ruimte maakte voor de klanten die nog stonden te wachten op hun bestellingen. 'Dat druist nogal in tegen het concept verrassing, weet je.'

Darcy slaakte een diepe zucht, haar ademhaling klonk bijna als statische ruis over de telefoon. 'Luister, Annie...'

Darcy klonk niet half zo opgetogen om haar te zien als zij was om Darcy te zien.

Ze zette haar drankje weg en pakte haar telefoon steviger beet. 'Ja?'

'Ik ben niet in Seattle. Ik ben in Canada. Op vakantie.'

Annie sloeg haar nu vrije hand voor haar gezicht. 'Jij? Op vakantie?' Ze proestte. 'De wonderen zijn de wereld nog niet uit.'

Het was natuurlijk goed dat Darcy eindelijk de balans tussen werk en privé wist te vinden, maar waarom uitgerekend nu? Over timing gesproken.

'Haha,' zei Darcy droogjes, en schraapte haar keel. 'Ik ben in Vancouver. Elle en ik zijn in Vancouver.'

Aha. *Elle*. Vandaar. Natuurlijk was het Darcy's nieuwe – gold het nog als nieuw als je al ruim zes maanden samen was? – vriendin die haar wist te overtuigen eens weg te lopen van haar bureau en een welverdiende vakantie te houden.

Annie glimlachte. Na haar gesproken te hebben via talloze berichtjes en telefoontjes, keek ze ernaar uit eindelijk de vrouw te ontmoeten die haar vriendin totaal het hoofd op hol had gebracht. Dat wil zeggen, ze had ernaar uitgekeken. Haar glimlach stierf weg, maar ze wist semi-oprecht enthousiast uit te brengen: 'Dat klinkt geweldig! Hoogste tijd dat jij eens vrij nam.'

Enthousiasme dat Darcy gelijk doorzag. 'Ik wou dat ik had geweten dat je hierheen vloog, Annie, dan had ik –'

'Wat, je plannen afgezegd?' Ze snoof. 'Alsjeblieft, zeg. Geen punt.' Echt. Heus. Ze loste het wel op. Ze zou een hotel zoeken en dan Seat-

tle in haar eentje verkennen tot Darcy terug was. Ze was inmiddels een pro geworden in steden in haar eentje verkennen.

‘We zijn gisteravond aangekomen, een lang weekend vanwege Memorial Day.’ Ze zweeg even. ‘Maar we kunnen eerder terugkomen als je –’

‘Welnee.’ Annie schudde haar hoofd, hoewel Darcy dat natuurlijk niet kon zien. ‘Geen sprake van.’

‘Maar Annie –’

‘Sst.’ Ze lachte. ‘Ik red me wel, hoor. Ik ben een grote meid, ik overleef heus wel een paar dagen in de stad in mijn eentje.’

‘Hoelang blijf je?’

Annie pulkte aan de kartonnen wikkel om haar beker. ‘Iets langer dan twee weken. Ik vlieg op de dertiende vroeg in de ochtend terug naar Philly. Een paar gemiste dagen stellen dus in het groter geheel der dingen niets voor.’

‘Twee weken? Wat een lange vakantie.’

Afbreken, afbreken.

‘Sommigen van ons nemen zowaar hun vakantiedagen op,’ zei ze plagerig.

‘Weet je heel zeker dat we niet eerder terug hoeven te komen?’ vroeg Darcy, die haar steek onder water volledig negeerde. ‘Want we doen het zo, hoor. Elle knikt. Je hoeft het maar te zeggen en we gaan morgenochtend in alle vroegte gelijk op pad.’

Ja. Annie sloot haar ogen. ‘Absoluut niet. Ik word echt pissig als jullie dat doen. Ik meen het. Dan ga ik de hele tijd dat ik er ben passief-agressief het wc-papier verkeerd om hangen. En enkel nog... weet ik veel, een bodempje sap overlaten in het pak en het lekker niet zeggen. Ik weet dat je daar een bloedhekel aan hebt.’

‘Ánnie.’

‘Dárcy,’ zei ze en imiteerde Darcy’s toon. ‘Hup. Heb lol met Elle in Vancouver. Ik zie je dan...’

‘Maandagavond.’

‘Maandagavond,’ herhaalde Annie. ‘Ik moet gaan. Ik durf te wedden dat mijn bagage al rondjes draait.’

‘Nee, nee, wacht! Waar overnacht je?’

Ze had gehoopt bij Darcy te kunnen slapen, maar die vlieger ging dus niet op. ‘Ik vind wel iets, geen punt.’

Darcy maakte een ontevreden geluid. ‘Nee. Ja, wel een punt. Dat is belachelijk. Logeer gewoon bij mij. Je hebt mijn adres, toch?’

‘Natuurlijk. Maar ik heb geen sleutel.’

Darcy dacht even na. ‘Geen probleem. Neem een Uber of een taxi en dan regel ik de rest.’

‘Hallo?’ De deur van Brendon Lowells kantoor ging voorzichtig open. Katie, hoofd public relations en communicatie van One True Pairing, stak haar hoofd naar binnen. ‘Heb je even?’

Brendon haastte zich om zo snel mogelijk uit ‘De Tien Meest Romantische Aanzoeken Aller Tijden’ op YouTube te komen, haalde luidkeels zijn neus op en gebaarde Katie dat ze binnen kon komen. ‘Voor jou? Altijd.’

‘Alles in orde? Je ziet er een beetje...’ – ze wees naar zijn gezicht – ‘betrapt uit?’

Voor zijn raam stond een grote els die een enorme hoeveelheid pollen afgaf, waardoor de stoep poederig geel kleurde. ‘Allergieën. Ik word helemaal gestoord van die pollen,’ loog hij.

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Je zat weer sentimentele video’s te kijken, nietwaar?’

Een fractie van een seconde lang overwoog hij te liegen, maar koos toen toch maar toe te geven. ‘Betrapt.’

‘Goed dan. Ik ben blij dat je zit en hopelijk een heleboel gelukkig makende dopamine rondpompt.’ Ze hield haar trouwe tablet tegen haar borst gedrukt. Zijn hartslag schoot omhoog.

Katie keek hem zonder te knippen verontrustend lang aan. Volgens rolde ze met haar ogen. ‘Grapje! Ontspan een beetje, voor er nog iets knapt.’ Ze liep verder zijn kantoor in en sloot de deur achter zich. ‘Chill een beetje, oké? Het is alleen maar de jaarlijkse onafhankelijke studie naar intimiteit en relaties. Die jij direct van mij wilde hebben zodra hij gepubliceerd was, weet je nog?’

‘Leuke manier om me een hartaanval te bezorgen.’ Hij drukte een hand tegen zijn borst. ‘Ik zou een aantekening in je personeelsdossier moeten laten opnemen wegens insubordinatie.’

Ze kantelde haar hoofd. ‘Insubordinatie? Volgens mij staat dat niet in onze huisregels. Ik kan me wel “niet op andermans taart spugen” of “anderen zwart maken” herinneren, maar insubordinatie? Volgens mij niet, hoor.’

De organisatiecultuur bij OTP had minder met cultuur te maken en meer met een soort verzameling van alle clichés waarin Brendon geloofde – geen lullhannes zijn, altijd luisteren naar de dungeon master en de enige manier om te falen was door het niet te proberen.

Hij richtte zijn blik op de tablet in Katies handen, haar feloranje nagels tikten tegen de zwarte sleeve eromheen. ‘Heb je er al een blik op geworpen?’

Eén keer per jaar bracht het Dew Research Center een rapportage uit over de publieke perceptie van intimiteit en daten in het digitale tijdperk. Er werden geen apps bij naam genoemd, maar de trends waren altijd verhelderend en hielpen het bedrijf de doelgroep beter te begrijpen, en informeerden over de algehele pijnpunten die mensen ervoeren bij online dating.

Ze reikte hem de tablet aan. ‘Heb ik. Het meeste is wat we al verwachtten, gezien de afgelopen twee jaar. De hele markt ziet een stagnatie in de groei van nieuwe gebruikers, niet alleen wij.’

Hij omsloot de tablet met beide handen. ‘Algehele tendens?’

Ze stak haar hand uit naar de stressbal met een smiley erop op zijn bureau en kneep er eens goed in. Ze produceerde een reeks

hmms en *mwahs*, waarbij ze klonk als een slecht gestemde piano, en haalde haar schouders op.

Dat beloofde weinig goeds.

Hij sloeg de inleiding over methodologie en interviewvormen over en scrolde met zijn wijsvinger tot hij bij het gedeelte kwam dat ‘Meningen en ervaringen’ heette.

Ongeveer de helft van de mensen die gebruik hadden gemaakt van een of meer datingapps, gaf aan dat ze zich na die ervaring nog gefrustreerder voelden, in plaats van hoopvol. Zo’n veertig procent van de gebruikers zei eerder pessimistischer dan optimistischer te zijn, terwijl bijna veertig procent geen van beide ervoer.

Maar liefst dertig procent van de gebruikers was van mening dat datingapps het hele proces onpersoonlijk maakte en afbreuk deed aan de romantiek.

Afbreuk?

Nou, die ‘mwah’ was inderdaad wel op zijn plaats.

Katie zuchtte en legde de stressbal weer weg. ‘Ik weet het. Een deel van dit verhaal is... niet echt ideaal, maar je moet wel onthouden dat geen van deze informatie app-specifiek is. Volgens onze laatste interne enquête rapporteerde de helft van onze gebruikers een hoge mate van tevredenheid – en dat was nog voor de updates die we het afgelopen kwartaal hebben doorgevoerd. Wij hebben de markt met Gen Z en jongere millenniumgebruikers volledig in handen, en gebruikers van andere apps die van plan zijn over te stappen, geven aan dan waarschijnlijk OTP te zullen downloaden. Concentreer je op die cijfers en wees er blij mee. Dit onderzoek? Nauwelijks relevant. Doe gewoon of het niet bestaat. Je hebt niks gezien.’

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan, als bijna een derde van de ondervraagden van mening was dat datingapps de romantiek in het hele proces hadden weggevaagd, terwijl OTP dat juist nieuw leven probeerde in te blazen. Niet dat hij ooit had geloofd dat de romantiek dood was.

Dit onderzoek was niet persoonlijk, het was geen aanval op hem of zijn bedrijf, maar het ging om het principe. Het uitgangspunt van OTP, waaraan hij zich zonder reserve vasthield, was dat er voor iedereen een perfecte persoon bestaat. Niet een persoon die perfect is, maar een persoon die perfect voor hem of haar is. Puzzelstukjes die precies in elkaar passen. En OTP beloofde zijn gebruikers hen te helpen om die persoon te vinden.

Het was ontmoedigend om te zien dat zoveel mensen zo teleurgesteld waren.

Hij produceerde een flauwe glimlach; zijn stemming was in minder dan vijf minuten tijd van uitgelaten omgeslagen in terneer geslagen. ‘Kun je me dit mailen?’

‘Alsof het niet al in je inbox zit.’ Katie rolde met haar ogen, pakte haar tablet van zijn tafel en zette het scherm in slaapmodus. ‘Ik dacht al dat jij de data zou willen bestuderen.’

Je er druk over maken, dat was een betere omschrijving.

‘Wat ken je me toch goed,’ grapte hij.

‘Je zou bijna denken dat ik al vijf jaar voor je werk,’ plaagde ze terug, terwijl ze overeind kwam en de zoom van haar Captain Marvel T-shirt in de band van haar kokerrok schoof. ‘Je komt vanavond toch wel met ons mee, hè? Rumslushies voor zes dollar per stuk?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Kan niet. Andere keer?’

Ze trok een pruillip. ‘Ik begrijp het al. De baas is te cool om uit te gaan met het plebs.’

‘Alsjeblieft zeg.’ Nu rolde hij met zijn ogen. ‘Je wilt alleen maar dat ik het eerste rondje betaal.’

Met een sluwe grijns begon ze naar de deur te lopen. ‘Schuldig. Zie ik je maandag?’

‘Dinsdag. Feestdag, weet je nog? Hebben jij en Jian niet grootse plannen?’ Volgende week zouden Katie en Jian, OTP’s senior vice-president data-analyse, na een relatie van twee jaar gaan trouwen.

Het hele kantoor was uitgenodigd en wekenlang had iedereen het over bijna niets anders meer. Bruiloften en ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig waren bij OTP heel belangrijk. ‘Vrijgezellenfeestjes? Ik noem maar wat?’

Katie snoof. ‘Als je bedoelt dat ik ga proberen zoveel te slapen als menselijk mogelijk is voordat mijn familie in de stad arriveert en ik de betekenis van het woord rust wel op mijn buik kan schrijven? Dan ja. Grootse plannen.’

Ze grijnsde, liep zijn kantoor uit en sloot de deur achter zich.

Vijf minuten later kreeg Brendon een berichtje van Margot, een vriendin en min of meer zakenpartner.

Margot (16:35): Katie zei dat je niet meekomt? What the fuck?

Margot (16:36): Heeft ze de rum slushies van zes dollar tijdens happy hour niet genoemd?

Margot en de vriendin van zijn zus, Elle, waren de vrouwen achter Oh My Stars, een social media-astrologieaccount dat een enorme viral sensatie was geworden. Hij had ze afgelopen december binnengehaald als adviseurs van OTP, en om astrologische compatibiliteit in het bijpassende algoritme van de app in te bouwen. Hij had Elle ook nog eens weten te koppelen aan zijn zus, Darcy, en hij en Margot waren goede vrienden geworden.

Brendon (16:37): Ik heb een afspraakje vanavond.

Margot (16:39): Natuurlijk. Help me even, hoe heet ze dit keer? Tiffany? Diana? Susan? Ze beginnen inmiddels allemaal een beetje met elkaar te versmelten.

Hallo hé.

Met geen van de meiden die Margot net had genoemd was iets mis geweest, maar bij de derde date was hij toch echt niet in staat

geweest een toekomst met hen voor zich te zien. Er... miste iets, er ontbrak iets wat absoluut vitaal was voor deze missie. Dat was niet hun fout en hopelijk ook niet de zijne.

Vuurwerk.

Onmiskembare, onweerlegbare, verlamrende chemie. Geen liefde op het eerste gezicht – zo naïef was hij niet – en ook niet pure fysieke aantrekkingskracht, maar een vonk, een vlam die aan kon worden gewakkerd tot een *eens-in-je-leven*, *begin maar vast aan de aftiteling, dank je wel voor het schrijven van dit script*, Nora Ephron-soort liefde. Geen handvol maar een landvol, dat wist hij ook, en hij zou niet stoppen met zoeken totdat hij “de ware” had gevonden, de Sally van zijn Harry, want in tegenstelling tot die dertig procent van de ondervraagde gebruikers geloofde hij wel degelijk dat de romantiek nog bestond.

Brendon (16:41): Ze heet Danielle.

Margot (16:43): Nou, veel plezier dan met Danielle.

Margot (16:43): Veel succes?

Margot (16:44): Maak er wat van?

Margot (16:44): Zet hem op? Ik weet niet helemaal hoe ik dit moet formuleren, hoor.

Hij rolde met zijn ogen en zette zijn computer voor die dag uit. Hij zou Danielle om zes uur treffen, maar het verkeer rond deze tijd en in een lang vrij weekend zou geheid een drama worden.

De openingsklanken van het intro van de *Twilight Zone* vulden zijn kantoor en zijn telefoon lichtte op in zijn hand. ‘Hé, Darce. Hoe gaat-ie in Vancouver?’

‘Je staat op speaker,’ zei ze, haar stem een beetje gedempt. ‘En het is leuk. Lijkt op Seattle, maar dan nog schoner.’

Natuurlijk, dat was iets waaraan zij dan weer waarde hechtte.

‘Hé, Brendon!’ riep Elle.

Hij verplaatste de telefoon van zijn linker- naar zijn rechterhand en trok aan de boord van zijn overhemd, waarbij hij het bovenste knoopje losmaakte. ‘Elle, hoe gaat het?’

‘Je hebt het niet net heel druk, of wel?’ vroeg Darcy.

Hij wierp een blik op de klok en fronste. ‘Hoezo?’

‘Je moet iets voor me doen.’

Hij rechtte zijn rug. ‘Alles in orde?’

‘Technisch gezien wel, ja. Kun je voor mij naar mijn huis gaan en daar de sleutels afgeven?’

‘Afgeven aan wie?’ Darcy was bij Elle en de enige andere persoon die hij zich kon voorstellen die eventueel haar appartement in moest op zo’n korte termijn, was hij zelf.

‘Annie.’

Zijn arm gleed van de rand van het bureau, waarbij zijn elleboog pijnlijk met het blad in botsing kwam en zijn *nervus ulnaris* raakte. Een pijnscheut trok door zijn arm waardoor hij abrupt zijn bureaustoel achteruit rolde, waarna hij hard tegen de muur erachter landde. Wel toepasselijk, om je telefoonbotje te stoten terwijl je aan de telefoon zat.

‘Annie? Annie Kyriakos is hier?’ Er schoot een beeld langs zijn geestesoog van een gladde, goudkleurige huid en ogen in de kleur van de Egeïsche Zee, en de vage geur van watermeloen snoepjes en zonnebrandcrème vulde zijn neus. Hij had Annie al... Jemig, al acht jaar niet meer gezien. Niet sinds die zomer toen hij ging studeren. ‘Ik wist niet dat ze langs zou komen.’

‘Ik ook niet,’ zei Darcy droogjes. ‘Ze besloot me te verrassen. Vandaar dat ik je nu vraag om haar mijn sleutels te gaan brengen. Ze wacht op je in de stad. Ik heb haar wel de code van het gebouw gegeven, maar ze kan dan nog steeds mijn appartement niet in.’

Brendon liet zijn hand zakken in het vakje aan de voorkant van zijn laptoptas en pakte zijn sleutels, waarbij hij snel controleerde of Darcy’s reservesleutels ook nog aan de bos zaten. Daarna schoof hij

de sleutels terug in het vakje, deed de rits dicht en kwam overeind, waarbij hij het hengsel over zijn schouder slingerde. 'Komt voor elkaar. Ik ben onderweg.'